

наседнало червендалесто лице, подпухнали очи, бѣла коса и голѣма гуша, която приличаше на рѣзентъ отъ пѣпешъ прикрѣпенъ подъ брадата ѝ. Бабицката напомняше английската раса породи Йоркширъ животни, за които нѣщо бѣ разправялъ дѣдо Андерсенъ. Тукъ близу и тя бѣше сложила тежкото си и облѣно въ потъ тѣло върху едно канапе, което, сега разсѣхнато, се олѣгаше и прашѣше шумно и при най-малкото ѝ пошавнуване.

Дѣдо Генко счете за добръ да се махне оттукъ. Той възви въ една алея украсена съ млади борички.

Тукъ седѣха троица мъже, които по окѣсанитѣ и кирливи дрехи и обуца и небръснати лица личеха, че сж прѣлетни птици — изпаднали провинциалисти. Отъ нѣкое врѣме насамъ тѣ всѣки день дохождаха тукъ: лежеха подъ сѣнка или стоеха на канапето или на трѣвата, пушеха тютюнъ и се разговаряха и утѣшаваха. Двамата носѣха потури, а третиятъ — френски дрехи, високи чизми, шапка съ червено дѣно и дебелъ бастунъ въ рѣцѣ. Винаги тѣ свободно и нависоко си приказваха, — сѣкашъ, нарочно всѣки да ги чуе. Минувачитѣ ги изглеждаха внимателно, а тѣ тѣхъ — мрачно и ядно. Единтъ, бай Милю, бѣше бившъ кундурадгия и натиренъ членъ на постоянната окръжна комисия, вториятъ бай Тодоръ — доскорошенъ крѣчмаръ, а третиятъ, г. Караормановъ, изпѣденъ околийски началникъ — всички жарки, кандидати за служба, живѣеха съ надежда, чакаха милостъ или да се размѣти водата, сирѣчь — врѣмето.

И сега тѣ приказваха на високо. Дѣдо Генко всичко чу.

— ... Пита ме министърътъ: „Каква работа искашъ и дѣ?“ — говорѣше бай Тодоръ — той сега за пръвъ пѣтъ дирѣше служба. „Каквато намѣрите вий мунасипъ!“ — му казахъ — вий сте учени хора и разбирате по-добръ отъ мене ... Да седна мигаръ сега да ви уча?! Или тукъ, или повънъ нѣгдѣ, само работа искамъ. Нѣма да посрамя нито васъ, нито менъ. Казвамъ си правото: „дипъ отъ сегашното учене не му отбирамъ, та за туй да бѣде нѣкоя работа на крака. Съ смѣтки горѣ-долѣ съмъ запознатъ, зеръ, толкова години дюкянъ въртѣхъ! Отъ работа не се лѣня, само платката да